

Sladkosť zabúdania

KRISTIN HARMELOVÁ

Sladkosť zabúdania

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Kristin Harmelová

Sladkosť zabúdania – e-kniha

Copyright © Fortuna Libri, 2024

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

Sladkosť zabúdania

KRISTIN HARMELOVÁ

Original title: Kristin Harmel: THE SWEETNESS OF FORGETTING
Copyright © Kristin Harmel, 2012
All rights reserved.

Cover design by Chelsea McGuckin
Cover photography © Lee Avison/Trevillion Images, Directphoto
Collection/Alamy Stock Photo and Lee Avison/Arcangel

Translation © Barbora Al Zafari, 2024
Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2024

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri.

www.fortunalibri.sk

Redakčná a jazyková úprava Oľtília Škvarnová

Prvé vydanie

Táto kniha je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú buď výtvorom autorkinej fantázie, alebo sú použité fiktívne, a preto akákoľvek podobnosť so skutočnými živými alebo mŕtvymi osobami, obchodnými spoločnosťami, udalosťami či miestami je úplne náhodná.

Všetky práva vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovať, ukladať do informačných systémov ani rozširovať akýmkoľvek spôsobom, či už elektronicky, mechanicky, fotografickou reprodukciou, alebo inými prostriedkami, bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-573-0467-8

ISBN e-knihy 978-80-573-0469-2 (1. zverejnenie, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-573-0470-8 (1. zverejnenie, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-573-0468-5 (1. zverejnenie, 2024) (ePDF)

Venujem starej mame a starému otcovi z Weymouthu.

„Boh z jedného urobil celé ľudské pokolenie.“

– SVĚTÉ PÍSMO, SKUTKY APOŠTOLOV 17, 26

„Svieca jedného človeka je svetlom pre mnohých.“

– TALMUD, TRAKTÁT ŠABAT

„Všetky stvorenia Boha sú jeho rodinou a Bohu je najmilší ten, kto koná najviac dobra jeho stvoreniam.“

– PROROK MOHAMED

Prvá kapitola

Ulica za cukrárňou je tichá, pokojná a v polhodine tesne pred východom slnka, keď sa štíhle prsty svitania práve dostávajú nad obzor, takmer verím tomu, že som jediný človek na svete. Je polovica septembra, čo v mestečkách na Cape Cod znamená, že turisti odišli domov, Bostončania na sezónu zatvorili svoje letné domy a ulice nadobudli pustý charakter nepokojného sna.

Lístie začína meniť farbu a ja viem, že o niekoľko týždňov bude odrážať tlmené odtiene západu slnka, hoci väčšine ľudí ani nenapadne prísť obdivovať jesenné lístie práve sem. Milovníci listov si to zamieria do Vermontu, do New Hampshire alebo do Berkshires v západnej časti nášho štátu, kde duby a javory vymaľujú svet ohnivou červenou a sýtou oranžovou farbou. V tichu mimo sezóny na Cape Cod sa však budú trávy na pobreží, povievajúce vo vetre, s pribúdajúcimi dňami sfarbovať dozlata, vtáky migrujúce z Kanady na juh budú odpočívať vo veľkých krdloch a močiare sa zmenia na akvarelové ťahy štetcom. A ja sa budem ako vždy pozeráť na svet z okna cukrárne Severka.

Nepamätám si, kedy som sa tu, v podniku mojej rodiny, necítila viac doma ako v malom žltom domčeku pri zálive, v ktorom som vyrastala a do ktorého som sa po rozvoze musela vrátiť.

Rozvod. To slovo mi znie v ušiach stále dookola a opäť navodzuje pocit zlyhania, keď sa pokúšam otvoriť dvierka rúry jednou nohou, žonglovať s dvoma veľkými plechmi s miniatúrnymi škoricovými koláčikmi v rukách a zároveň sledovať prednú časť cukrárne. Vložím koláčiky do rúry, súčasne vytiahnem plech s croissantmi, bokom pribuchnem dvierka, a znova mi napadne, že úsilie všetko zvládnuť znamená len to, že máte stále zamestnané obe ruky. V tomto prípade doslova.

Tak veľmi som chcela zostať vydatá, najmä pre Annie. Nechcela som, aby moja dcéra vyrastala v domove, kde by sa cítila zmätená zo svojich rodičov, ako som sa cítila ja, keď som bola dieťa. Priala som si pre ňu viac. Ale život sa nikdy nevyvíja tak, ako si ho naplánujete, však?

Zvonček nad vchodovými dverami sa ozve práve vo chvíli, keď z plechu skladám nadýchané maslové croissanty. Pozriem sa na časovač na druhej rúre. *Vanilkové košíčky musím vybrať o necelých šesťdesiat sekúnd, čo nestihnem, ak pôjdem dopredu,* pomyslím si.

„Hope?“ ozve sa hlboký hlas od dverí. „Si tam vzadu?“

S úľavou si vydýchnem. Aspoň zákazník, ktorého poznám. Niežeby som nepoznala takmer každého, kto zostane v meste po tom, čo turisti odídu domov.

„Hneď som tam, Matt!“ zakričím.

Natiahnem si kuchynské rukavice, tie žiarivo modré s vyšitými koláčikmi na okrajoch, ktoré mi Annie kúpila vlani na tridsiate piate narodeniny, a vytiahnem vanilkové košíčky z rúry. Zhlboka sa nadýchnem, ich sladká vôňa ma na chvíľu vráti do detstva. Moja *mamie* – po francúzsky stará mama – založila cukráreň Severka pred šesťdesiatimi rokmi, niekoľko rokov po tom, čo sa aj so starým otcom presťahovala na Cape Cod. Vyrastala som tu, učila som sa piecť pod jej vedením, keď mi trpezlivo vysvetľovala, ako sa miesi cesto, prečo kysne a ako z tradičných, ale aj z nečakaných kombinácií ingrediencií zhotoviť cukrovinky, o ktorých každý rok píše v *Boston Globe* a v *Cape Cod Times*.

Položím koláčiky na chladiacu mriežku a namiesto nich vlo-
žím do rúry dva plechy anízovo- feniklových sušienok. Pod ne, na
spodný rošt, zasuniem plech s dávkou polmesiačikov z mandľové-
ho cesta ochuteného vodou z pomarančových kvetov, posypaných
škoricou a uzavretých v lístkovom ceste vytvarovanom do jemne
zahnutých rožtekov.

Zatvorím dvierka rúry a oprášim si ruky od múky. Zhlboka
sa nadýchnem, nastavím digitálny časovač a vyjdem z kuchyne
do jasne osvetlenej cukrárne. Bez ohľadu na to, ako veľmi som
unavená, keď idem vítať zákazníkov, vždy sa usmievam. S Annie
sme cukráreň vymaľovali minulú jeseň, keď obchody išli pomaly,
a ona vybrala princeznovskú ružovú s bielym lemovaním. Nieke-
dy mám pocit, akoby sme žili vnútri jedného z mojich koláčikov.

Matt Hines sedí na stoličke oproti pultu, a keď ma zbadá, vy-
skočí a usmeje sa.

„Ahoj, Hope!“ pozdraví ma.

Opätujem mu úsmev. Matt bol kedysi na strednej škole môj
frajer. Rozišli sme sa pred odchodom na rozdielne vysoké školy.
Ja som sa po niekoľkých rokoch vrátila s bakalárskym titulom,
neužitočnou polovicou právnického vzdelania, s novým manže-
lom a malou dcérkou a odvtedy sa s Mattom iba kamarátim.
Od môjho rozvodu ma síce niekoľkokrát pozval na rande, ale ja
som si takmer s prekvapením uvedomila, že sme jeden druhého
prerástli. Je ako obľúbený starý svet, ktorý mi už nepasuje. Život
vás zmení, aj keď si to počas neho neuvedomujete, a ukáže sa, že
uplynulé roky už nemôžete vziať späť. Zdá sa však, že Matt to
nechápe.

„Ahoj, Matt!“ snažím sa znieť neutrálne a priateľsky. „Môžem
ti ponúknuť šálku kávy? Na účet podniku, keďže si musel čakať.“
Nečakám na odpoveď a rovno mu jednu nalejem. Presne takú,
akú má rád: dva cukry a smotana, v téglíku, aby stihol prísť do
miestnej banky, kde je regionálnym viceprezidentom, a vybaviť
si nevyhnutné záležitosti, kým otvoria prevádzku. Keďže pracuje

len o dva bloky ďalej na Hlavnej ulici, zastaví sa tu raz alebo dvakrát do týždňa.

Matt prikývne a s úsmevom odo mňa prijme kávu.

„Čo ti ešte môžem ponúknuť?“ spýtam sa a ukážem na sklennú vitrínu s koláčikmi. Som tu už od štvrtej, a aj keď ešte nemám všetko hotové, čerstvo napečených produktov je tam už dosť. Siahnem po miniatúrnom koláčiku z lístkového cesta naplneného citrónovo-mandľovou plnkou a potretého ružovou vodou s medom. „Čo tak mandľový koláčik?“ navrhnem a podám mu ho. „Viem, že ich máš rád.“

Zaváha iba na sekundu, kým po ňom siahne. Zahryzne doň a privrie oči. „Hope, ty si sa pre to narodila,“ konštatuje s plnými ústami, a hoci viem, že je to kompliment, jeho slová ma tvrdo zasiahnu, pretože to som vôbec nemala v úmysle. Nie je to život, aký som si predstavovala, a Matt to vie. Ale moja stará mama ochorela, mama zomrela a ja som už nemala na výber.

Odožením tie slová z mysle a tvárim sa, že ma netrápia, keď Matt odrazu povie: „Vlastne som sa dnes ráno prišiel s tebou o niečom porozprávať. Môžeš si ku mne na chvíľu sadnúť?“

Jeho úsmev pôsobí trochu umelo, uvedomím si zrazu. Prekvapí ma, že som si to nevšimla skôr.

„Hm...“ Pozriem sa späť ku kuchyni. Polmesiačiky posypané škoricou musím čoskoro vybrať z rúry, no mám ešte pár minút, kým sa ozve časovač. V túto skorú rannú hodinu v cukrárni nikto iný nie je. Pokrčím plecami. „Áno, dobre, ale iba na chvíľu.“

Nalejem si šálku čiernej kávy, dnes už tretiu, a posadím sa na stoličku oproti Mattovi. Opriem sa o stôl a pripravím sa na to, že ma pozve na ďalšie rande. Nikdy neviem, ako na to reagovať. Sústredenie sa na manžela a dcéru celé roky ma stálo väčšinu bývalých priateľstiev, takže sebecky nechcem stratiť ešte aj Matta. „Čo sa deje?“

Z toho, ako sa pred odpoveďou odmlčí, okamžite nadobudnem pocit, že niečo nie je v poriadku. Možno preto, lebo som

si v poslednom čase zvykla na zlé správy. Mama mala rakovinu. Starú mamu postihla demencia. Môj manžel sa rozhodol, že už nechce byť mojím manželom. Preto ma prekvapí, keď sa Matt spýta: „Ako sa má Annie?“

Pozorne sa naňho zahľadím a srdce sa mi zrazu rozbúši, pretože sa zľaknem, či vie niečo, čo ja nie. „Prečo? Čo sa stalo?“

„Len ma to zaujíma,“ povie Matt rýchlo. „Som milý. Nadväzujem rozhovor.“

„Aha,“ odvetím s úľavou, že neprišiel ako posol zlých správ. Neprekvapilo by ma, keby som sa dozvedela, že moju dcéru prichytili pri nejakej hlúposti, napríklad pri krádeži v obchode alebo pri sprejovaní školských múrov. Odkedy sme sa s jej otcom rozišli, je iná – neprestajne nervózna a nahnevaná. Viackrát som s pocitom viny prehladala jej izbu s podozrením, že nájdem cigarety alebo drogy, ale zatiaľ jediným dôkazom zmeny mojej Annie je jej ustavične zlá nálada a podráždenie. „Prepáč,“ ospravedlím sa Mattovi. „Stále čakám, že sa ešte niečo pokazí.“

Odvráti zrak. „Čo keby sme dnes zašli spolu na večeru?“ spýta sa. „Len ty a ja. Annie bude u Roba, však?“

Prikývnem. S mojím bývalým sa delíme o starostlivosť o dieťa rovnakým dielom, čo je dohoda, ktorá sa mi nepáči, lebo som presvedčená, že Annin život je jej vinou menej stabilný. „Ja neviem, Matt,“ poviem. „Len si myslím...“ Hľadám slová, ktoré by ho nezranili. „Myslím si, že je to azda príliš skoro. Rozvod je ešte taký čerstvý a Annie sa naozaj trápi. Asi bude lepšie, ak jednoducho...“

„Je to len večera, Hope,“ preruší ma Matt. „Nepožiadam ťa o ruku.“

Líca mi zahoria. „Samozrejme, že nie,“ zamrmlam.

Zasmeje sa a chytí ma za ruky. „Uvoľni sa, Hope.“ Zavážam, a tak s miernym úsmevom dodá: „Musíš predsa jesť. Čo povieš?“

„Dobre teda,“ súhlasím a v tej chvíli sa otvoria vchodové dvere a do cukrárne vojde Annie s batohom prehodeným cez plece

a s tmavými slnečnými okuliarmi na očiach, hoci sa ešte nerozbíždilo. Zastaví sa, chvíľu na nás hľadí a ja hneď viem, na čo myslí. Odtiahnem ruky od Matta, ale už je neskoro.

„Skvelé,“ zahundre. Strhne si slnečné okuliare, prehodí si dlhé zvlnené blond vlasy cez plece a uprie na nás pohľad, ktorý jej hlboké sivé oči robí ešte búrlivejšími ako zvyčajne. „Chystali ste sa akože začať sa bozkávať, keby som sem neprišla?“

„Annie,“ napomeniem ju a postavím sa. „Nie je to tak, ako to vyzerá.“

„Ako myslíš,“ zamrmle. Jej nová obľúbená fráza.

„Nebuď na Matta hrubá,“ upozorním ju.

„Ako myslíš,“ zopakuje a tentoraz na zdôraznenie vyvráti oči. „Budem vzadu. Takže sa môžete vrátiť k tomu, čo ste práve robili.“

Bezradne sa za ňou pozerám, ako prechádza cez lietacie dvere do kuchyne. Počujem, ako hodí batoh na kuchynskú linku, jeho váha zarachotí antikorovými miskami, ktoré tam mám poukladané, až mnou trhne.

„Prepáč,“ vzdychnem si a otočím sa späť k Mattovi. Hľadí smerom, ktorým zmizla Annie.

„To je teda číslo,“ podotkne.

Prinútim sa do smiechu. „Veď vieš, deti.“

„Úprimne povedané, neviem. A nechápem, ako to vydržíš.“

Prísne sa naňho zahľadím. Ja sa môžem cítiť otrávená náladami svojej dcéry, ale on nie. „Len prežíva ťažké obdobie,“ vysvetlím mu. Pozriem sa smerom ku kuchyni. „Rozvod bol pre ňu ťažký. A pamätáš si na siedmu triedu. Nie je to práve najľahší ročník.“

Matt sa postaví. „No spôsob, akým jej dovoľíš, aby sa s tebou rozprávala...“

Stisne mi žalúdok. „Prajem ti pekný deň, Matt,“ precedím cez zuby zovreté tak pevne, až to bolí. Skôr než stihne odpovedať, odvrátim sa a zamierim do kuchyne v nádeji, že pochopí, že má okamžite odísť.

* * *

„Nesmieš byť hrubá na zákazníkov,“ napomeniem Annie, vchádzajúc do kuchyne. Je ku mne otočená chrbtom a mieša niečo v miske – zjavne cesto na červené zamatové koláčiky. Pomyslím si, že ma zase ignoruje, keď si všimnem, že má v ušiach slúchadlá. Ten prekliaty iPod.

„Haló!“ poviem hlasnejšie. Stále žiadna odpoveď, tak k nej pristúpim zozadu a vytiahnem jej slúchadlo z ľavého ucha. Vyskočí a otočí sa na mňa s planúcimi očami, ako keby som jej dala zaucho.

„Aký máš problém, mami?“ osopí sa na mňa.

Zlosť v jej tvári ma zaskočí a na chvíľu stuhnem, pretože v nej stále vidím to sladké dievčatko, ktoré mi liezlo na kolená a počúvalo starej mamine rozprávky, dievčatko, ktoré si po každom odretom kolene prišlo ku mne po útechu, dieťa, ktoré mi vyrábalo šperky z plastelíny a trvalo na tom, aby som ich nosila do práce. Ešte tam niekde je, ale skrýva sa za odmietavou maskou. Kedy sa tak zmenila? Chcela by som jej povedať, že ju mám rada a že si želám, aby sme sa nemuseli takto hádať, ale namiesto toho počujem samu seba, ako chladne hovorím: „Nevravela som ti, aby si sa do školy namaľovala, Annie?“

Prižmúri na mňa svoje prehnane namaľované oči a zaškľabí sa príliš červenými perami. „Otec povedal, že je to v poriadku.“

V duchu preklajem Roba. Zdá sa, že si dal za úlohu podkopávať všetko, čo poviem.

„No ja ti vravím, že nie je,“ vyhlásim rozhodne. „Takže choď na toaletu a utri si to.“

„Nie!“ odsekne Annie. Vzдорovito si založí ruky v bok. Pozerá sa na mňa a ešte si neuvedomuje, že si na džínsy rozmazala červené zamatové cesto. Som si istá, že aj to bude moja chyba, keď na to príde.

„Nebudem o tom diskutovať, Annie,“ zahriaknem ju. „Urob to hneď, inak máš domáce väzenie.“

Vnímam svoj ľadový tón a pripomína mi to moju matku. Na moment sa za to znenávidím, no neuhnem pohľadom.

Annie prvá odvráti zrak. „Ako myslíš!“ Strhne zo seba zásteru a hodí ju na zem. „Ani by som tu nemala pracovať!“ vykrične a rozhodí rukami. „Na to je zákon proti detskej práci!“

Zagúľam očami. Túto diskusiu sme mali už hádam tisíckrát. Nepracuje tu za výplatu. Je to náš rodinný podnik a očakávam, že mi bude pomáhať, tak ako som ja pomáhala mame, keď som bola malá, tak ako mama pomáhala mojej starej mame. „Už ti to nebudem vysvetľovať, Annie,“ poviem pevným hlasom. „Chcela by si radšej kosiť trávnik a robiť všetky práce okolo domu?“

Zamieri na toaletu. „Nenávidím ťa.“ zakričí na mňa predtým, než zmizne za dverami.

Tie slová ma zasiahnu do srdca ako dýka, hoci si pamätám, ako som ich kričala na vlastnú mamu, keď som bola v Anninom veku.

„Ako inak,“ zamrmlam a zdvihnem misku s cestom a drevenú varechu, ktorú nechala na pulte. „Nič nové pod slnkom.“

O pol ôsmej, keď sa Annie chystá odísť pešo štyri bloky do Sea Breeze Junior High, sú všetky koláčiky upečené a cukráreň plná stálych zákazníkov. Z rúry rozvoníava čerstvá Rosina štrúďla, plnená jablkami, mandľami, hrozienkami, kandizovanou pomarančovou kôrou a škoricou, a vôňa sa upokojujúco šíri v priestore. Kay Sullivanová a Barbara Koontzová, dve osemdesiatročné vdovy, ktoré bývajú cez ulicu, sedia pri stole najbližšie k dverám a zahĺbené do rozhovoru popíjajú kávu. Gavin Keyes, ktorého som si najala, aby mi v lete pomohol urobiť dom mojej matky opäť obývatelným, sedí pri stole vedľa nich, chlipká kávu, pochutnáva si na zákusku *éclair* a prezerá si výtlačok *Cape Cod Times*. Derek Walls, ovdovený otec, ktorý žije na pláži, sedí v kúte so svojimi štvorročnými dvojčatami Jayom a Merri, z ktorých každé líže polevu z vanilkového košíčka, hoci je ešte len čas raňajok. A Emma Thomasová, päťdesiatnička, ktorá sa

v hospici starala o mamu, keď umierala, stojí pri pulte a vyberá si niečo chutné k čaju.

Práve balím pre ňu do škatuľky čučoriedkový mafin, keď okolo mňa prejde Annie v kabáte a s batohom prehodeným cez plece. Natiahnem ruku a chytím ju za druhé plece, skôr ako mi stihne ujsť.

„Ukáž mi tvár!“ prikážem jej.

„Nie,“ zamrmle a skloní hlavu.

„Annie!“

„Ako myslíš,“ vzdorovito zahundre. Keď zdvihne zrak, zbadám, že si naniesla čerstvú vrstvu maskary na riasy aj ten odporný rúž na pery. Zdá sa mi, že si pridala aj vrstvu lícenky úplne mimo lícných kostí.

„Hneď si to zotri, Annie!“ hovorím. „A nechaj ten mejkap tu.“

„Nemôžeš mi ho vziať,“ odvrkne. „Kúpila som si ho za vlastné peniaze.“

Obzriem sa okolo seba a uvedomím si, že v cukrárni zavládlo ticho, okrem Jaya a Merri, ktorí štebotajú v kúte miestnosti. Gavin sa na mňa znepokojene pozerá a staršie dámy pri dverách prekvapene vyvaľujú oči. Zrazu sa cítim trápne. Je mi jasné, že vyzerám ako miestna úbožiačka, lebo som dovolila, aby sa moje manželstvo rozpadlo. Všetci si myslia, že Rob je dokonalý a že som mala šťastie, že si ma vôbec vzal. Teraz sa zdá, že zlyhávam aj v rodičovstve.

„Annie,“ precedím cez zaťaté zuby. „Urob to hneď. A tentoraz máš domáce väzenie za to, že si ma neposlúchla.“

„Najbližších pár dní zostanem doma s otcom,“ vyhlási a škodoradostne sa usmeje. „Nemôžeš mi dať domáce väzenie. Už tam nebývaš.“

Sťažka preglgnem. Nechcem však, aby vedela, že ma jej slová zranili. „Fantastické,“ pozriem sa jej priamo do očí. „Takže hneď ako sa vrátiš do môjho domu, máš domáce väzenie.“

Zahundre si niečo popod nos, obzrie sa okolo seba a zdá sa, že si uvedomuje, že sa na ňu všetci pozerajú. „Ako myslíš,“ zamrmle a zamieri na toaletu.

Vydýchnem si a otočím sa späť k Emme. „Ospravedlňujem sa,“ poviem skrúšene. Keď sa znova načiahnem po škatuľku s mafinom, všimnem si, že sa mi trasú ruky.

„Moja milá, vychovala som tri dievčatá,“ snaží sa ma upokojiť. „Neboj sa. Bude to lepšie.“

Zaplatí a odíde. Pani Koontzová a pani Sullivanová, ktoré chodia do cukrárne od jej otvorenia pred šesťdesiatimi rokmi, vstanú a vymotkajú sa z dverí, každá opierajúc sa o palicu. Aj Derek s dvojčatami sa chystá na odchod, a tak vyjdem spoza pultu, aby som odniesla taniere z ich stola. Pomôžem Merri zapnúť kabátik, zatiaľ čo Derek zapína zips na Jayovej bunde. Merri mi poďakuje za koláčik a ja im zamávam na rozlúčku.

Onedlho vyjde Annie z toalety, tvár má nenalíčenú. Na jeden zo stolov hodí tubu s maskarou, rúž a nádobku s líčenkou a zaškerí sa na mňa. „Si spokojná?“ spýta sa.

„Nadmieru spokojná,“ odpoviem sucho.

Chvíľu tam stojí a vyzerá, že mi chce niečo povedať. Pripravujem sa na nejakú sarkastickú urážku, takže ma prekvapí, keď sa len jednoducho spýta: „Kto je vlastne Leona?“

„Leona?“ Pátam v pamäti, ale márne. „Neviem. Prečo? Kde si to meno počula?“

„*Mamie* ma stále tak volá,“ vysvetlí. „A je pritom veľmi smutná.“

Začudujem sa. „Ty chodíš za *mamie*?“ Po smrti mojej matky pred dvoma rokmi sme museli starú mamu presťahovať do domova s opatrovateľskou službou. Jej demencia sa rýchlo zhoršovala.

„Áno,“ prikývne Annie. „A čo má byť?“

„Ja... Len som o tom nevedela.“

„No, niekto tam chodiť musí,“ upozorní ma.

Som si istá, že sa mi na tvári odrazil pocit viny, lebo Annie sa zatvári víťazoslávne.

„Mám veľa práce s cukrárňou, Annie,“ usilujem sa vyhovoriť.

„Ja si vždy nájdem čas,“ odvrkne. „Keby si trávila menej času s Mattom Hinesom, hádam by si mohla tráviť viac času s *mamie*.“

„Medzi mnou a Mattom nič nie je.“ Zrazu si ostro uvedomujem prítomnosť Gavina, ktorý sedí o pár metrov ďalej, a pocítim, ako mi horia líca. Posledná vec, ktorú potrebujem, je, aby celé mesto vedelo o mojom súkromnom živote. Alebo jeho nedostatku, podľa okolností.

„Ako myslíš,“ utrúsi Annie a zagúľa očami. „Ale aspoň *mamie* ma má rada. Stále mi to hovorí.“

Usmeje sa na mňa a ja viem, že by som jej mala povedať *Zlatko, aj ja ťa mám rada* alebo *Tvoj otec a ja ťa veľmi ľúbime*, prípadne niečo v tom zmysle. Nie je to to, čo by každá dobrá matka urobila? Namiesto toho, pretože som hrozná matka, mi z úst vyjde: „Áno? No mne to znie, ako keby hovorila ‚Mám ťa rada‘ niekomu, kto sa volá Leona.“

Annie zvesí sánku a chvíľu na mňa hľadí. Zatúžim si ju pritiahnuť k sebe a povedať jej, že ma to mrzí a že som to tak nemyslela. Ale skôr než mi dá šancu napraviť to, otočí sa na päte a vykročí z dvier, no ešte predtým zbadám, ako sa jej v kútikoch očí lesknú slzy. Neobzrie sa.

Srdce ma bolí, keď hľadím smerom, ktorým zmizla. Sadnem si na jednu zo stoličiek, ktoré pred pár minútami uvoľnili dvojčatá, a položím si hlavu do dlaní. V ničom sa mi nedarí, ale najviac zo všetkého zlyhávam v komunikácii s ľuďmi, ktorých milujem.

Neuvedomím si, že nado mnou stojí Gavin Keyes, kým neucítim na pleci jeho ruku. Prekvapene zdvihnem hlavu a zistím, že hľadím priamo na malú dierku na stehne jeho vyblednutých džínsov. Na okamih mám zvláštne nutkanie ponúknuť sa, že mu ju zaplátam, ale to je smiešne. V používaní ihly a nite nie som o nič lepšia ako v tom, ako byť dobrou matkou alebo zostať vydatá. Pokrútim hlavou a pohľadom prejdem hore, cez modrú kockovanú flanelovú košeľu na tvár, ktorú mu na silnej čeľusti lemuje tmavé strnisko. Jeho hustá štica tmavých vlasov vyzerá, akoby sa už niekoľko dní nečesal, ale namiesto toho, aby pôsobil neupravené, vyzerá naozaj dobre, a to spôsobom, ktorý ma

znepokojuje. Jeho jamky, keď sa na mňa mäkko usmieva, mi pripomínajú, aký je mladý. *Dvadsaťosem*, pomyslím si, *možno dvadsaťdeväť rokov*. Zrazu sa cítim ako starena, hoci som len o sedem či osem rokov staršia. Aké by to bolo, byť taký mladý, bez skutočných povinností, bez predčasne narodenej dcéry, ktorá vás nenávidí, bez krachujúceho podniku, ktorý treba zachraňovať?

„Neobviňuj sa,“ prehovorí. Potľapká ma po chrbte a odkašle si. „Tvoja dcéra ťa ľúbi, Hope. Si dobrá mama.“

„Áno, ehm... ďakujem,“ poviem a odvrátim zrak. Iste, počas mesiacov, keď pracoval na mojom dome, sme sa vídali takmer každý deň, a keď som sa popoludní vrátila z práce, často som nám pripravila limonádu a sedela som s ním na verande, pričom som sa zo všetkých síl snažila vyhnúť sa pohľadu na jeho opálené bicepsy. Ale on ma nepozná. Určite nie dosť dobre na to, aby ma mohol súdiť ako matku. Keby ma poznal tak dobre, vedel by, ako som zlyhala.

Opäť ma chápavo potľapká. „Myslím to vážne,“ dodá.

Potom aj on odíde a nechá ma úplne samu v mojom ružovom koláčiku, ktorý mi zrazu pripadá veľmi horký.

Druhá kapitola

V ten deň zavriem cukráreň skôr, aby som si vybavila niekoľko záležitostí. Hoci slnko ešte nezapadlo, keď sa o štvrt' na sedem vraciam domov, v domčeku, ktorý sa zo všetkých síl snažím považovať za svoj, je tmavo a depresívne.

Ticho vnútri je priam ohlušujúce. Až do minulého roka, keď ma Rob tesne pred Vianocami prekvapil oznámením, že sa chce rozviesť, som sa na návrat domov tešila. Bola som hrdá na náš spoločný život, ktorý sme si vytvorili v solídnej viktoriánskej budove s výhľadom na záliv Cape Cod Bay, východne od verejnej pláže. Sama som vymaľovala interiér, vykachličkovala kuchyňu a chodbu, položila som drevené podlahy na poschodí aj v obývačke a vysadila som predzáhradku modrými hortenziami a ružovými ružami, ktoré vynikali na pozadí bielych obkladových dosiek.

A potom, keď som bola so všetkým hotová, konečne pripravená oddýchnuť si vo svojom dome snov, Rob si ku mne sadol a tichým hlasom mi oznámil bez toho, aby sa mi pozrel do očí, že aj on je hotový. Skončil s našim manželstvom, skončil so mnou.

V priebehu troch mesiacov, keď som sa ešte spamätávala z matkinej smrti na rakovinu prsníka a z rozhodnutia umiestniť *mamie* do domova s opatrovateľskou službou, som zistila, že sa sťahujem

späť do matkinho domu, ktorý sa mi dovtedy nepodarilo predať. O niekoľko mesiacov som vyčerpaná a znechutená podpísala všetky rozvodové papiere, túžiac len po tom, aby som to už mala za sebou.

Pravda bola taká, že som sa cítila otupená a prvýkrát som pochopila niečo, nad čím som sa po celý svoj život pozastavovala: ako to, že moja matka dokázala zostať taká chladná, pokiaľ išlo o mužov. Nikdy som nepoznala svojho otca, dokonca mi neprezradila ani jeho meno. Iba raz mi stroho povedala: „Odišiel. Už dávno. Nevedel, že existuješ. Rozhodol sa sám.“ A keď som vyrastala, vždy mala frajerov, s ktorými trávila všetok svoj čas, ale nikdy si ich nepripustila k telu. Keď ju po čase každý z nich opustil, len pokrčila plecami a konštatovala: „Je nám bez neho lepšie, Hope. Veď to vieš.“

Vždy som si myslela, že je bezcitná, hoci neskôr som si už dokázala priznať, že som sa tešila na tie krátke obdobia medzi jej chlapmi, keď som ju mala na pár týždňov iba pre seba. Teraz si želám, aby som to pochopila skôr, dostatočne zavčasu na to, aby som to s ňou mohla prediskutovať. *Konečne tomu rozumiem, mami. Ak ich k sebe nepustíš, ak ich nemáš skutočne rada, nemôžu ti ublížiť, keď odídu.* Ale ako na mnohé iné veci v mojom živote, aj na to už bolo neskoro.

Kým som sa osprchovala, zmyla si z vlasov a z pokožky múku a cukor, hodiny ukazujú pár minút pred siedmou. Viem, že by som asi mala zavolať Annie k Robovi a ospravedlniť sa jej za to, ako sme sa v cukrárni rozišli, ale nedokážem sa do toho prinútiť. Okrem toho sa obávam, že s ním pravdepodobne robí niečo zábavné a môj telefonát by jej to len pokazil. Bez ohľadu na môj názor na Roba musím uznať, že sa k Annie väčšinou správa dobre. Zdá sa, že sa k nej dokáže dostať tak, ako sa mi to už dlho nepodarilo. Prekážalo mi, že keď som ich občas sledovala, ako sa spolu sprisahanecky smejú, žiarlila som, no zároveň som sa tešila za Annie. Akoby si vytvárali nový rodinný portrét, v ktorom ja už nie som.

Oblečiem si sivý pletený sveter a čierne úzke džínsy, pozriem sa na seba do zrkadla a rozčešem si tmavohnedé zvlnené vlasy po pleciah, ktoré mi našťastie ešte nezačali šedivieť, hoci čoskoro začnú, ak bude Annie pokračovať v tomto správaní. Na tvári hľadám Annine črty, ale ako zvyčajne zbytočne. Je zvláštna, že sa ani trochu nepodobá na Roba ani na mňa, čo ho raz, keď mala tri roky, viedlo k tomu, že sa ma spýtal: „Si si úplne istá, že je moja, Hope?“ Jeho slová ma zasiahli až do hĺbky duše. „Samozrejme,“ zašepkala som vtedy so slzami v očiach a on to nechal tak. Ak nepočítam jej pokožku, ktorá sa dokáže rovnomerne a krásne opáliť, presne ako Robova, nie je v nej nič z jej vysokého, hnedovlasého a modrookého otca.

Skúmam svoje črty, nanášajúc vrstvu nude rúžu na pery a trochu maskary na bledé riasy. Zatiaľ čo Annie má oči menlivo sivé ako *mamie*, moje sú nezvyčajne zelené ako more, so zlatými škvrkami. Keď som bola mladšia, *mamie* mi hovorievala, že jej vzhľad – okrem očí – preskočil jednu generáciu a usadil sa na mne. Kým mama sa vďaka tmavohnedým rovným vlasom a hnedým očiach podobala na môjho starého otca, ja vyzerám takmer ako kópia niektorých fotografií starej mamy z jej mladších čias. Jej oči boli na tých fotografiách vždy smutné, čo som si už vtedy všimla, a teraz, keď moje oči nesú v sebe ťarchu života, sme si podobné viac než kedykoľvek predtým. Moje vykrojené pery – „sťa anjelská harfa“, ako hovorievala *mamie* – sú presne také, aké mala ona zamlada, a mám aj to šťastie, že som zdedila jej mliečnu pleť, hoci za posledný rok sa mi medzi obočím vytvorila neznáma zvislá čiara, pre ktorú vyzerám večne ustarostene. V poslednom čase som však naozaj ustavične utrápená.

Zazvoní zvonček pri dverách, čo ma vystraší, a tak si ešte raz prebehnem kefou po vlasoch, no potom si to rozmyslím a prehrabnem si ich rukou, aby som si ich opäť postrapatila. Nechcem vyzeráť, že som sa dnes večer snažila. Nechcem, aby si Matt myslel, že sa náš vzťah niekam posunie.

O chvíľu už otváram vchodové dvere, a keď sa Matt nakloní, aby ma pobozkal, mierne sa otočím, aby mi jeho pery pristáli na pravom líci. Cítim sýtu, pižmovú kolínsku vodu na jeho krku. Oblečený je v elegantných kaki nohaviciach a v bledomodrej košeli so značkovým logom, ktoré nepoznám, a na nohách má drahé hnedé mokasíny.

„Môžem sa ísť prezliecť,“ zahabkám. Zrazu sa cítim strapatá, obyčajná.

Prezrie si ma odhora dole a pokrčí plecami. „V tom svetri vyzeráš dobre,“ povie. „Pristane ti to.“

Zoberie ma do Fratanelli's, luxusnej talianskej reštaurácie pri vode. Snažím sa nevšimáť si, keď si *maitre d'* nevelmi diplomaticky premeria moje oblečenie, kým nás zavedie k stolu pri okne, osvetlenom sviečkami.

„Je to tu príliš pekné, Matt,“ poviem, keď už sme sami. Zahľadím sa von oknom do tmy a pritom zachytím náš odraz v skle. Vyzeráme ako pár, pekný pár, a tá myšlienka ma prinúti rýchlo odvrátiť zrak.

„Viem, že máš tento podnik rada,“ podotkne Matt. „Pamätáš sa? Boli sme tu spolu pred maturitným plesom.“

Zasmejem sa a pokrútim hlavou. „Celkom som na to zabudla.“ Vlastne som zabudla na veľa vecí. Dlho som sa snažila predbehnúť minulosť, ale čo o mne vypovedá fakt, že takmer po dvadsiatich rokoch sedím v tej istej reštaurácii s tým istým chlapom? Zrejme sa história dá vymazať len čiastočne. Strasiem tú myšlienku zo seba a pozriem sa na Matta. „Spomenul si, že sa chceš o niečom porozprávať.“

Zapichne pohľad do jedálneho lístka. „Najprv si objednajme.“

MLčky si vyberáme jedlo. Matt sa rozhodne pre homára a ja pre bolonské špagety, najlacnejšiu položku v menu. Som rozhodnutá neskôr mu navrhnúť, že si večeru zaplatím sama, a ak by odmietol, nechcem ho stáť celé imanie. Nemienim sa cítiť voči nemu zaviazaná. Keď si konečne objednáme, Matt sa zhlboka nadýchne

a pozrie sa na mňa. Chystá sa prehovoriť, ale preruším ho, aby nemal možnosť uviesť ma do rozpakov.

„Matt, vieš, že si ťa veľmi vážim...“

„Hope,“ skočí mi do reči, ale ja zdvihnem ruku.

„Nechaj ma dokončiť to,“ vyhrknem a rýchlo pokračujem: „Viem, že máme mnoho spoločného, a, samozrejme, že máme spoločnú minulosť, ktorá pre mňa veľa znamená, ale už dnes popoludní som sa ti snažila povedať, že nie som pripravená s niekým chodiť. Nemyslím si, že budem, kým Annie neodíde na vysokú školu, a to je ešte naozaj ďaleko.“

„Hope...“

Ignorujem ho, pretože potrebujem dostať tie slová zo seba. „Matt, nie je to o tebe, prisahám. Ale keby sme zatiaľ mohli byť len kamaráti, zdá sa mi, že by to bolo oveľa lepšie. Neviem, čo bude ďalej, no práve teraz Annie potrebuje, aby som sa na ňu sústredila, a...“

„Hope, tu vôbec nejde o mňa a o teba,“ preruší ma Matt. „Ide o cukráreň a tvoju pôžičku. Pustíš ma už k slovu?“

Bez slova naňho hľadím, kým nám čašník položí na stôl košík s chlebom a tanierik s olivovým olejom. Každému z nás naleje červené víno – drahý kabernet, ktorý Matt vybral bez konzultácie so mnou –, a keď odíde, zostaneme opäť sami.

„Čo je s mojou cukrárňou?“ spýtam sa opatrne.

„Mám zlé správy,“ odvetí. Vyhýba sa môjmu pohľadu, pričom krúži kúskom chleba v olivovom oleji a potom doň zahryzne.

„O čo ide?“ dožadujem sa. Mám pocit, ako keby sa z miestnosti vytratil všetok vzduch.

„Tvoja pôžička,“ povie s plnými ústami. „Banka si ju žiada vyplatiť.“

Srdce mi na chvíľu prestane biť. „Čože?“ Vyjavene naňho pazerám. „Odkedy?“

Matt sklopí zrak. „Od včera. Hope, meškala si s niekoľkými splátkami a vzhľadom na situáciu na trhu bola banka nútená

odvolať niekoľko úverov so záznamami o nepravidelnom splácaní. Tvoja pôžička nanešťastie bola jedným z nich.“

Zhlboka sa nadýchnem. To sa hádam nemôže stať. „Ale tento rok som zatiaľ uhradila všetky splátky. Áno, pred niekoľkými rokmi som mala ťažké mesiace, keď sa ekonomika zrútila, no sme predsa turistické mestečko.“

„Ja viem.“

„Kto vtedy nemal problémy?“

„Veľa ľudí malo,“ súhlasí Matt. „Bohužiaľ, ty si bola medzi nimi. A s tvojou výškou úveru...“

Privriem oči. Nechcem ani pomyslieť na výšku svojho úveru. Nepomohol mi rozvod ani prevzatie splácania matkinej hypotéky po jej smrti, ani žonglovanie s veľkým revolvingovým zostatkom medzi niekoľkými kreditnými kartami, len aby som udržala zásoby v cukrárni.

„Čo môžem urobiť, aby som to napravila?“ spýtam sa nakoniec.

„Obávam sa, že nie veľa,“ mieni Matt. „Samozrejme, nebránim ti skúsiť iných veriteľov, ale trh je teraz ťažký. Môžem ti zaručiť, že s inou bankou sa nikam nedostaneš. A s tvojou platobnou históriou a s faktom, že na konci ulice práve otvorili Bingham's...“

„Bingham's,“ zamrmlm. „Prirodzene.“ Posledný rok postrach mojej existencie. Malý novoanglický reťazec so sídlom na Rhode Island sa neprestajne rozširoval po celom regióne v snahe vyrovať sa spoločnosti Dunkin' Donuts. Pred deviatimi mesiacmi otvoril svoju šestnástu regionálnu prevádzku asi kilometer od mojej cukrárne, práve keď som sa dostávala z finančnej krízy, v ktorej som sa ocitla po recesii.

Bola to búrka, ktorú som mohla prekonať, nebyť finančného dopadu rozvodu. Teraz som sa však z posledných síl držala nad vodou a Matt to veľmi dobre vedel. Všetky moje pôžičky boli v jeho banke.

„Počuj, napadá mi jedna možnosť,“ ozve sa Matt. Odpije si z vína a nakloní sa dopredu. „V New Yorku je niekoľko investorov,

s ktorými spolupracujem. Stále hľadajú malé podniky, ktorým by mohli... pomôcť. Môžem im zavolať.“

„Dobre,“ poviem váhavo. Nie som si istá, či sa mi páči predstava, že cudzí ľudia investujú do toho, čo bolo vždy rodinným podnikom. Nepáči sa mi ani myšlienka, že by ich Matt v mojom mene žiadal o láskavosť. No uvedomujem si, že alternatívou môže byť úplná strata cukrárne. „Ako by to presne fungovalo?“

„V podstate by ťa odkúpili,“ pustí sa do vysvetľovania. „Takže by prevzali tvoju pôžičku od banky. Dostávala by si výplatu v hotovosti, ktorá by stačila na zaplatenie niektorých účtov, ktoré ti teraz hrozia. A zostala by si vo vedení cukrárne, riadila by si každodennú prevádzku. Ak do toho pôjdu.“

Vyjavene naňho hľadím. „Chceš mi povedať, že mojou jedinou možnosťou je predať rodinnú cukráreň nejakým neznámym ľuďom?“

Matt pokrčí plecami. „Viem, že to nie je ideálne. Krátkodobou by to však vyriešilo tvoje finančné problémy. A s trochou šťastia by som ich mohol presvedčiť, aby ťa nechali pracovať ako vedúcu cukrárne.“

„Veď je to cukráreň mojej rodiny,“ poviem tichým hlasom, uvedomujúc si, že sa opakujem.

Matt odvráti zrak. „Hope, neviem, čo ti mám ešte povedať. Toto je v podstate tvoja posledná možnosť, ak nemáš pol milióna dolárov zakopaných v záhrade. A so svojimi dlhmi nemôžeš len tak odísť a začať odznova na inom mieste.“

Nedokážem sformulovať svoje myšlienky. Po chvíli ťaživého ticha sa opäť ozve Matt: „Pozri sa, sú to dobrí ľudia. Poznám ich už nejaký čas. Budú to robiť podľa teba. A aspoň neskončíš so zatvorenou cukrárňou.“

Mám pocit, akoby mi Matt práve hodil pod nohy odistený granát a potom sa ponúkol, že odstráni dôsledky masakry, všetko s úsmevom na tvári. „Musím si to premyslieť,“ hlesnem otupene.

„Hope,“ vzdychne si Matt. Odsunie svoj pohár s vínom nabok a načiahne sa cez stôl. Položí dlane na moje oveľa menšie ruky, v geste, ktoré mi má naznačiť, že som v bezpečí. „Vyriešime to, dobre? Pomôžem ti.“

„Nepotrebujem tvoju pomoc,“ zamrmlam. Vyzerá zranene, čo vo mne vyvolá pocit viny, preto neodtiahnem ruky. Chápem, že sa len snaží byť milý. Mne to však pripadá ako charita. A ja charitu nepotrebujem. Možno sa potopím alebo budem plávať, ale chcem to zvládnuť sama.

Skôr než ktokoľvek z nás stihne povedať čokoľvek ďalšie, začujem, ako mi v kabelke zvoní telefón. V rozpakoch odtiahnem ruky a vyberiem ho. Nemala som v úmysle nechať zvonenie zapnuté. Zachytím káravý pohľad *maitre d'* z druhého konca reštaurácie, no aj tak zdvihnem.

„Mami?“ ozve sa Annie rozrušeným hlasom.

„Čo sa deje, zlatičko?“ spýtam sa a už sa aj dvíham zo stoličky, pripravená ísť ju zachrániť, nech je kdekoľvek.

„Kde si?“

„Som na večeri, Annie,“ odpoviem. Vyhýbam sa zmienke o Mattovi, aby si nemyslela, že je to rande. „Kde si ty? Nie si u otca?“

„Otec musel ísť za klientom,“ zahundre. „Tak ma hodil k tebe domov. A umývačka riadu je akože úplne pokazená.“

Zavriem oči. Naplnila som ju a zapla polhodinu predtým, ako prišiel po mňa Matt, predpokladajúc, že kým odídem, cyklus už bude takmer ukončený. „Čo sa stalo?“

„Ja som nič neurobila,“ bráni sa Annie rýchlo. „Ale po celej podlahe je voda. Myslím tým niekoľko centimetrov. Ako nejaká potopa.“

Srdce sa mi rozbúši. Muselo prasknúť potrubie. Nechcem si ani predstaviť, koľko bude stáť oprava, ani to, aké škody vznikli na starej drevenej podlahe. „Rozumiem,“ poviem vyrovnaným tónom. „Vďaka, že si mi dala vedieť, zlatko. Hneď som doma.“

„Ale ako mám zastaviť vodu?“ spýta sa. „Stále tečie. Celý dom bude zaplavený.“

Uvedomím si, že netuším, ako zavrieť vodu v kuchyni. „Skúsím na to prísť, dobre? Zavolám ti. Som na ceste domov.“

„Ako myslíš,“ povie Annie a zloží.

Vysvetlím Mattovi, čo sa stalo, on si povzdychne a privolá čašníka, aby požiadal o zabalenie našich jedál do škatuliek.

„Mrzí ma to,“ ospravedlím sa mu, keď sa o päť minút ponáhľame k autu. „Môj život je v poslednom čase jedna katastrofa za druhou.“

Matt len pokrúti hlavou. „Také veci sa stávajú,“ upokojuje ma. Znova prehovorí až v aute cestou ku mne domov: „Nemôžeš odkladať tú obchodnú záležitosť, Hope, pretože o všetko prídesh. Stratíš všetko, čom nadobudla tvoja rodina.“

MLčím, lebo viem, že má pravdu, a aj preto, lebo sa tým teraz nedokážem zaoberať. Namiesto toho sa ho spýtam, či vie, ako vypnúť prívod vody do kuchyne, ale on povie, že nevie, a tak zvyšok cesty už neprehovoríme.

„Čí je to džíp?“ spýta sa Matt, keď zastaví pred mojím domom. „Na tvojej príjazdovej ceste nie je miesto, kde by som mohol zaparkovať.“

„Gavinov,“ odvetím potichu. Jeho známy zaprášený modrý Jeep Wrangler parkuje vedľa mojej starej Corolly. Srdce mi zamrie.

„Gavina Keyesa?“ uisťuje sa Matt. „Toho údržbára? Čo tu robí v tomto čase?“

„Annie ho musela zavolať,“ precedím cez zaťaté zuby. Moja dcéra nevie, že som Gavinovi stále nezaplatila plnú sumu za prácu, ktorú v lete urobil na našom dome. Ani zďaleka. Nevie, že v jedno júlové popoludnie na verande s ním, po tom, čo som dostala výpis z banky, som sa trápne rozplakala a že keď o mesiac dokončil opravy na dome, trval na tom, aby som mu zatiaľ splácala dlh zákuskami a kávou z cukrárne. Annie nemôže tušiť, že je jediným človekom v meste okrem Matta, ktorý vie, aký je môj

život v neporiadku, ani to, že práve preto je posledným človekom na svete, ktorého chcem teraz vidieť.

Vojdem dovnútra, Matt pár krokov za mnou, nesúc moje jedlo od Fratanelli's. V kuchyni nájdem Annie s kopou uterákov a Gavina s hlavou pod drezom. V rozpakoch zažmurkám, keď si uvedomím, že som oči uprela priamo na stehno jeho džínsov, aby som sa presvedčila, či je tam stále tá dierka, ktorú som si všimla ráno. Samozrejme, že je.

„Gavin,“ oslovím ho, on vylezie spod drezu a vstane. Očami blúdi sem a tam medzi mnou a Mattom a poškrabe sa na hlave, keď Matt prejde okolo neho, aby mi dal jedlo do chladničky.

„Ahoj,“ pozdraví ma, znova sa pozrie na Matta a potom na mňa. „Prišiel som, len čo mi Annie zavolała. Zatiaľ som ti vypol vodu. Vyzerá to, že prasklo potrubie, ktoré je v stene za umývačkou riadu. Pozajtra to môžem prísť opraviť, ak ti neprekáža počkať.“

„Nemusíš to robiť,“ poviem ticho. Nadviažem s ním očný kontakt a dúfam, že vie, čo sa mu usilujem naznačiť – že mu stále nemám ako zaplatiť.

No on sa len usmeje a pokračuje, akoby ma nevnímal: „Zajtra nemôžem prísť, ale na ďalší deň som celý tvoj. Iba ráno mám dohodnutú drobnú prácu u Foleyovcov. Okrem toho oprava by nemala trvať dlho. Je to len potrubie a potom bude ako nové.“ Oči mu opäť zablúdia na Matta a vzápätí späť na mňa. „Počuj, v džípe mám vysávač na mokré čistenie. Pôjdem ho vziať a pomôžem ti odsáť tú vodu. Keď bude podlaha suchá, môžeme sa pozrieť, či napáchala nejaké škody.“

Pozriem sa na Annie, ktorá tam stojí s uterákmi v rukách. „Môžeme to všetko upratať samy,“ vravím Gavinovi. „Nemusíš tu zostať. Všetko je to tak?“ dodám, pozriem sa na Annie a potom na Matta.

Annie pokrčí plecami. „Asi áno.“

Matt odvráti pohľad. „Vlastne, Hope, zajtra musím vstávať veľmi skoro. Budem už musieť ísť domov.“

Gavin si odfrkne a bez ďalšieho slova vyjde von. Ignorujem ho. „Aha,“ pochopím a kývnem Mattovi. „Samozrejme. Vďaka za večeru.“

Kým odprevadím Matta k dverám, Gavin už vchádza dovnútra s vysávačom na mokré čistenie.

„Povedala som, že to nemusíš robiť,“ zamrmlm.

„Viem, čo si povedala,“ odvetí Gavin bez toho, aby spomalil a pozrel sa na mňa. O chvíľu, sledujúc, ako Mattov nablýskaný Lexus odchádza od obrubníka, sa z kuchyne ozve Gavinov vysávač. Na moment zatvorím oči, potom sa otočím a kráčam späť k jedinému neporiadku vo svojom živote, ktorý sa dá napraviť.

Nasledujúci večer je Annie opäť u Roba, a keď po práci utieram podlahu v kuchyni, pristihnem sa, že myslím na *mamie*, ktorá vždy vedela, ako napraviť katastrofy. Uvedomujem si, že sú to už dva týždne, čo som ju naposledy navštívila. *Mala by som byť lepšia vnučka*, pomyslím si s pocitom viny. *Mala by som byť lepším človekom*. Ďalšia oblasť, v ktorej, zdá sa, večne zaostávam.

S hrčou v hrdle dokončím utieranie podlahy, pred zrkadlom v chodbe si nanesiem rúž na pery a zoberiem kľúče. Annie mala pravdu, musím ísť za starou mamou. Pri návšteve *mamie* sa mi vždy chce plakať, pretože hoci je domov, v ktorom žije, veselý a priateľský, je hrozné vidieť, ako sa stará mama vytráca. Je to ako stáť na palube lode, pozeráť sa, ako víry niekoho sťahujú pod hladinu, a vedieť, že niet záchranej vesty, ktorú by som mu mohla hodiť.

O pätnásť minút už prechádzam dverami zariadenia pre seniorov, obrovského domu, ktorý je vymaľovaný maslovo žltou farbou a plný obrázkov kvetov a lesných zvierat. Na najvyššom poschodí je oddelenie starostlivosti o pacientov s poruchami pamäti, kde návštevníci musia pri dverách zadať prístupový kód na digitálnom paneli.

Kráčam po chodbe smerom k izbe starej mamy, ktorá sa nachádza na druhom konci západného krídla. Všetky izby sú

súkromné a zariadené ako apartmány, hoci ich obyvatelia sa spoločne stravujú v jedálni, a všetci zamestnanci majú hlavné kľúče, aby ich mohli kontrolovať a podávať im každodenné lieky. *Mamie* užíva antidepresíva, dva lieky na srdce a experimentálny liek na Alzheimerovu chorobu, ktorý, ako sa zdá, nijako nepomáha. Raz za mesiac mám stretnutie s lekárom, aby som dostala správu o jej stave. Na našom poslednom stretnutí mi lekár oznámil, že jej duševné schopnosti sa v posledných mesiacoch prudko zhoršili.

„Najhoršie na tom je,“ povedal a pozrel sa na mňa cez okuliare, „že je dostatočne pri zmysloch, aby to vedela. Toto je jedno z najťažších štádií, ktoré si môže pacient uvedomovať. Vaša stará mama vie, že jej pamäť čoskoro takmer úplne zmizne, čo je pre pacientov v tomto stave veľmi znepokojujúce a smutné.“

Prehltnem hrču v hrdle a stlačím zvonček pri jej mene *Rose McKennová*. Počujem, ako sa vnútri vrtí, pravdepodobne s námahou vstáva z kresla a pomocou palice, ktorú používa od pádu a zlomeniny bedrového kĺbu pred dvoma rokmi, sa presúva k dverám.

Dvere sa otvoria a ja odolám nutkaniu vrhnúť sa jej do náručia a objasť ju, ako som to robila, keď som bola malá. Až do tejto chvíle som si myslela, že som sem prišla kvôli nej, ale teraz si uvedomujem, že to robím kvôli sebe. Potrebujem to. Potrebujem vidieť niekoho, kto ma miluje, aj keď tá láska nie je dokonalá.

„Ahoj,“ pozdraví ma *mamie* a usmeje sa na mňa. Jej vlasy vyzerajú belšie, ako keď som ju videla naposledy, a vrásky na tvári hlbšie. Ale ako vždy má na perách svoj bordový rúž a oči jej lemuje čierna ceruzka a maskara na riasach. „To je ale prekvapenie, moja drahá!“

Jej slová sú podfarbené náznakom francúzskeho prízvuku, ktorý sa už takmer vytratil. V Spojených štátoch amerických žije od začiatku štyridsiatych rokov minulého storočia, no stopy dávnej minulosti stále zahaľujú jej slová ako jedna z ľahkých francúzskych šatiek, ktoré má takmer vždy uviazané okolo krku.

Natiahnem ruky, aby som ju objala. Keď som bola mladšia, stará mama bola pevná a silná. Teraz cítim v objatí stavce jej chrbtice, útle plecia.

„Ahoj, *mamie*,“ šepnem a snažím sa bojovať so slzami.

Pozrie sa na mňa zakalenými sivými očami. „Budeš mi musieť odpustiť,“ povie. „Niekedy som trochu zabudnutá. Ktorá si ty? Viem, že by som si to mala pamätať.“

Sťažka preglgnem. „Som Hope, *mamie*. Tvoja vnučka.“

„Samozrejme.“ Usmeje sa na mňa, no jej oči zostávajú zahmlené. „To som vedela. Len si to niekedy potrebujem pripomenúť. Prosím, poď ďalej.“

Nasledujem ju do jej slabo osvetleného bytu, kde ma zavedie k oknu v obývačke.

„Práve som sledovala západ slnka,“ oznámi mi. „O chvíľu bude vidieť večernicu.“

Tretia kapitola

Vanilkové košíčky Severka

KOŠÍČKY

INGREDIENCIE

<i>1 šálka masla izbovej teploty</i>	<i>3 šálky univerzálnej múky</i>
<i>1 a ½ šálky kryštálového cukru</i>	<i>3 lyžičky prášku do pečiva</i>
<i>4 veľké vajcia</i>	<i>½ lyžičky soli</i>
<i>1 lyžička vanilkového extraktu</i>	<i>½ šálky mlieka</i>

POSTUP

1. Predhrejte rúru na 170 stupňov. Vyložte 24 košíčkov papierom na pečenie.
2. Vo veľkej miske zmiešajte maslo a cukor elektrickým mixérom. Šľahajte, kým nie je hmota ľahká a vláčna, potom do nej po jednom zašľahajte vajcia. Pridajte vanilkový extrakt a zmes dobre premiešajte.
3. Preosejte múku, prášok do pečiva a soľ a po jednej šálke pridávajte do maslovej zmesi, striedavo s mliekom.
4. Košíčky naplňte približne do polovice. Pečte 15 – 20 minút alebo dovtedy, kým nôž zapichnutý do košíčka nezostane

čistý. Nechajte košíčky 10 minút chladnúť na plechu, potom ich presuňte na mriežku a nechajte ich vychladnúť.

5. Po úplnom vychladnutí ich polejte ružovou polevou.

RUŽOVÁ POLEVA

INGREDIENCIE

*1 šálka mierne zmäknutého
masla*

4 šálky práškového cukru

*½ lyžičky vanilkového
extraktu*

1 lyžička mlieka

*1 – 3 kvapky červeného
potravinárskeho
farbiva*

POSTUP

1. V stredne veľkej mise elektrickým mixérom vyšľahajte maslo, kým nebude ľahké a vláčne.

2. Postupne pridávajte cukor a šľahajte, kým nezískate hladkú konzistenciu.

3. Pridajte vanilku a mlieko a pokračujte v šľahaní, pokiaľ sa zmes dobre nezmieša.

4. Pridajte kvapku červeného potravinárskeho farbiva a zmes dôkladne vyšľahajte, aby sa všetko dobre spojilo. Ak chcete, aby mala poleva sýtejšiu farbu, pridajte ešte jednu alebo dve kvapky červeného farbiva a každú dôkladne zašľahajte.

Rose

Rose sa pozerala von oknom a hľadala, ako vždy, prvú hviezdu na obzore. Vedela, že sa objaví, trblietavá a žiarivá ako večný plameň, hneď ako zapadajúce slnko zafarbí oblohu do červena ako oheň. Keď bola dievča, nazývali tento súmrak *l'heure bleue* – modrá hodina, čas, keď na zemi nebolo ani úplné svetlo, ani úplná tma. Rose v tom zakaždým nachádzala útechu.

Večernica, ktorá sa každú noc objavovala počas hlbokého zamatového súmraku, bola vždy jej obľúbenou hviezdou, hoci to vôbec nie je hviezda. Je to Venuša, čiže planéta pomenovaná po bohyni lásky. To sa dozvedela už dávno, ale nič to na veci nezmenilo. Tu na zemi bolo ťažké rozlíšiť, čo je hviezda a čo nie. Celé roky počítala všetky hviezdy, ktoré mohla vidieť na nočnej oblohe. Stále niečo hľadala, ale ešte to nenašla. Vedela, že je to preto, lebo si to nezaslúži, a to ju mrzelo. V týchto dňoch ju zarmucovalo veľa vecí. Niekedy si však nedokázala spomenúť, prečo vlastne plače.

Alzheimerova choroba. Vedela, že ju má. Počula šepot na chodbách. Videla, ako jej susedia z domova prichádzajú a odchádzajú, ako sa im zo dňa na deň vytrácajú spomienky. Uvedomovala si, že to isté sa deje aj jej, a to ju desilo z dôvodov, ktoré nikto nemohol chápať. Neodvážila sa ich vysloviť nahlas. Na to bolo už neskoro.

Rose si spomínala, že dievča s lesklými hnedými vlasmi, so známymi črtami a s nádherne smutnými očami jej práve povedalo, kto je, ale ona už zabudla. Zaplavila ju známa panika. Priala si, aby sa mohla chytiť spomienok ako záchranného lana a udržať sa, kým sa ponorí pod hladinu. Ale zdali sa jej klzké, nedokázala ich uchopiť. Odkašľala si, prinútila sa usmiať a riskla svoj najlepší odhad.

„Josephine, drahá, hľadaj hviezdu na obzore,“ povedala. Ukázala na prázdne miesto, kde sa každú chvíľu mala objaviť

večernica. Dúfala, že uhádla správne. Josephine už dlho nevidela. Alebo možno áno. Nedalo sa to zistiť.

Dievčina so smutnými očami si odkašľala. „*Mamie*, ja som Hope,“ opravila ju. „Josephine tu nie je.“

„Áno, samozrejme, to viem,“ povedala Rose rýchlo. „Asi som sa zle vyjadrila.“ Nemohla nikomu dať najavo, že stráca pamäť. Bola to hanba, no nie? Akoby jej nezáležalo dosť na tom, aby si ju udržala, a to ju zahanbovalo, pretože nič nemohlo byť vzdialenejšie pravde. Možno keby ešte chvíľu predstierala, chmáry by sa rozplynuli a jej spomienky by sa vrátili odtiaľ, kde sa skrývali.

„To je v poriadku, *mamie*,“ povedalo dievča, ktoré vyzeralo príliš staré na to, aby bolo Hope, veď jej jediná vnučka nemohla mať viac ako trinásť či štrnásť rokov. Rose však videla, že okolo očí tohto dievčaťa sa vyryli vrásky obáv, príliš veľa vrások na dievča v tom veku. Rozmýšľala, čo na ňu doľieha. Možno by Hopina matka vedela, čo sa deje. Možno by jej potom Rose dokázala pomôcť. Chcela Hope pomôcť, len netušila ako.

„Kde je tvoja matka?“ opýtala sa zdvorilo. „Príde tiež, drhá moja?“

Rose chcela Josephine povedať toľko vecí, toľko ospravedlnení. A obávala sa, že čas sa kráti. Kde by mala začať? Ospravedlní sa najprv za svoje mnohé zlyhania? Za svoju chladnosť? Za to, že jej poskytla samé zlé príklady bez toho, aby to mala v úmysle? Vedela, že v minulosti mala veľa príležitostí povedať, že ju to nesmierne mrzí, ale slová jej vždy uviazli v hrdle. Možno bolo načase prinútiť sa ich vysloviť, aby ju Josephine vypočula, kým nebude neskoro.

„*Mamie*?“ neisto sa ozvala Hope.

Rose sa na ňu nežne usmiala. Bola si istá, že z Hope jedného dňa vyrastie silná, láskavá žena. Aj Josephine patrila k takým typom žien, ale jej charakter bol zahalený toľkými